

Kirkon uutisia

Jäljitelkää Kristusta, sanottiin jäsenille

Nicole Seymour, kirkon lehdet

Maailmanlaajuiselle jäsenkunnalle osoittamissaan puheissa vuosittaisessa jouluhartaudessaan ensimmäisen presidenttikunnan jäsenet kannustivat kaikkia antamaan Kristuksen opetusten ja joulun hengen tulla kaikkiin ajatuksiinsa ja tekoihinsa. Myös Mormonien Täbernaakkelikuoro ja Temppe-liaukion orkesteri esiintyivät 4. joulukuuta 2005 pidetyssä hartaustilaisuudessa, joka lähetettiin konferenssi-keskuksesta Salt Lake Citystä.

Presidentti Hinckley

Presidentti Gordon B. Hinckley muistutti omassa puheessaan kirkon jäseniä antamastaan lupauksesta, että niiden elämään, jotka lukisivat Mormonin kirjan vuoden loppuun mennessä, tulisi hengellistä voimaa.

”On luultavaa, että tällä hetkellä sitä kirjaa lukee useampi ihminen kuin milloinkaan muulloin kirkon historiasa”, hän sanoi. ”Kiitän teitä jokaista, ja tiedän, että teitä on siunattu.”

Luettuaan otteita kirjasta hän todisti, että Mormonin kirja on voimallinen todistus Vapahtajan jumalallisuudesta ja todellisuudesta.

”Riittää, kun sanon, että tämä suurenmoinen ja merkittävä kirja on todellakin toinen todistus Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta ja että se on tullut esiin koko maailmalle todistamaan Hänestä”, hän sanoi.

”Pohtikaamme näitä asioita tänä jouluna”, presidentti Hinckley kehotti. ”Mietiskelkäämme niitä. Puhukaamme niistä rukouksissamme.

Jäljitelkäämme elämässämme Herran Jeesuksen Kristuksen suuria ja syväisiä opetuksia, paitsi sellaisina kuin ne on esitetty Raamatussa, niin myös sellaisina kuin ne on esitetty tässä sen rinnalla seisovassa uuden maailman todistuksessa.”

Presidentti Monson

Presidentti Thomas S. Monson,

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, kuvasi toivon ja ilon sanoissaan joulun henkeä.

”Tämä riemullinen aika tuo jokaiselle meistä siinä määrin onnea kuin olemme kääntäneet mielemme, tuntemme ja tekemme joulun hengen mukaisiksi”, hän sanoi. ”Tämä on muistamisen aikaa. Tämä on perheiden aikaa. Tämä on kiitollisuuden aikaa.”

Presidentti Monson pyysi, että

Ensimmäinen presidenttikunta istuu joulukoristeiden ympäröimänä vuosittaisessa jouluhartaudessaan.

kirkon jäsenet keskittyisivät jouluna enemmän antamiseen kuin saamiseen. ”Mitä annoit joululahjaksi? herättää virikkeitä antavan ajatuksen, saa hellät tunteet kumpuamaan ja sytyttää muiston liekit hehkumaan entistä kirkkaammin”, hän sanoi.

”Onko elämässämme kiitollisuutta?” hän kysyi. ”Antaminen, ei saaminen – – saa joulun hengen puhkeamaan täyteen kukkaan.”

”Miksi rauhasta tulee todellisempi tänä kuin minään muuna aikana vuodesta?” presidentti Monson kysyi. ”Miksi useampia ystäviä muistetaan ja useammille vihemiehille annetaan anteeksi jouluna kuin milloinkaan muulloin? Miksi osoitetaan enemmän ystävällisyyttä ja palveluhalua ja anteliaisuutta? Se johtuu joulun hengestä.”

Presidentti Faust

Aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta, presidentti James E. Faust, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, julisti joulusanomassaan.

Hän kertoi tarinan köyhtyneestä perheestä Meksikossa vuonna 1941. Leskeksi jäänyt yhdeksän lapsen äiti yritti elättää perhettään. Naapurit antoivat aikaansa ja varojaan, jotta perheen lapset saisivat jotakin erityistä jouluna.

”Kristuksen puhdas rakkaus on enemmän kuin sitä, että välitämme omistamme”, hän sanoi. ”Ne, jotka ovat viime aikoina tehneet lahjoituksia kirkon humanitaarisen avun rahastoon auttaakseen tuhansia ihmisiä, joiden elämää hurrikaanit ja maanjäristykset ovat tuhonneet,

ovat todellakin osoittaneet Kristuksen puhdasta rakkautta.”

Presidentti Faust muisteli aiempaa liikekumppaniaan – erään toisen uskontokunnan jäsentä – joka antoi varojaan anteliaasti auttaakseen puutteenalaisia jouluna ja kii-tospäivänä. Hän kertoi, että tuo mies etsi puutteenalaisia ja täytti

heidän tarpeensa osoittaen esimerkillisesti aitoa rakkautta.

”Kun näemme tarpeen, meidän pitäisi vastata siihen heti”, presidentti Faust sanoi. ”Meidän pitäisi pitää aina mielessämme, että Vapahtaja antoi suurimman kaikista lahjoista tarjoutumalla Lunastajaksemme sovituksen kautta.” ■

Jäsenet valmistautuivat Santiagon temppelin uudelleenavaamiseen Chilessä

Jason Swensen, *Church Newsin* toimittaja

Oli ilmeisesti liikaa pyydetty, että Aricassa Chilessä asuvat jäsenet olisivat odottaneet yli vuoden temppeleihin pääsyä.

Kun maan ainoa temppeli suljettiin peruskorjausta varten, aricalaiset jäsenet matkustivat rautateitse itään Boliviaan Cochabamban temppeliin.

Matka oli vaarallinen. Naapurivaltioiden välillä vallitsevien kireiden suhteiden vuoksi chileläisiä tavaroita kuljettavat junat olivat toisinaan joutuneet hyökkäyksen kohteiksi Boliviassa.

Vaaran tiedostaen aricalaiset jäsenet rukoilivat suojelusta ja matkustivat sitten välikohtauksitta temppeliin, kertoi vanhin M. Gonzalo Sepúlveda, vyöhykevaltuutettu Chilestä. ”On aivan ilmeistä, että ihmisillä oli suuri halu päästä taas temppeliin”, vanhin Sepúlveda sanoi.

Laajan peruskorjauksen jälkeen Santiagon temppeli vihittiin uudelleen

26. helmikuuta 2006, jotta se palvelisi jälleen kerran yli 535 000 myöhempien aikojen pyhää, jotka asuvat 106 vaarnan ja piirin alueella Chilessä ja Argentiinassa.

Presidentti Gordon B. Hinckley, joka oli silloin neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa,

VALOKUVA CHILEN VYÖHYKKEEN LUVALLA

Työmiehet saneeraavat Santiagon temppelin sisäosia.

Santiagon temppelin laaja peruskorjaus Chilessä saatiin valmiiksi ennen temppelin uudelleenvihkimistä helmikuussa.

vihki Santiagon temppelin alunperin vuonna 1983. Se oli tuolloin kirkon 24. toimiva temppeli.

Laajennuksen lisäksi myös temppelin ulkopuolta kohennettiin. ”Ja temppelin kastehuone saneerattiin ja sinne asennettiin kahdentoista härkäpatsaan varassa seisova uusi allas”, vanhin Sepúlveda kertoi.

Aricalaisten jäsenten matkustaessa Boliviaan temppelityötä tekemään toiset chileläiset pyhät tekivät matkoja Buenos Airesin temppeliin Argentiinaan. Tuhannet muut uskolliset chileläiset yliviivasivat vain päiviä kalenteristaan ja valmistautuivat siihen, että heidän oma

temppelinsä avaisi jälleen ovensa.

”Kun saimme tietää, että temppeli suljettaisiin korjausten vuoksi, ehdotimme chileläisille pyhille, että tämä olisi suurenmoinen tilaisuus korjata oma elämämme sopusointuun Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin periaatteiden kanssa”, sanoi Chilen vyöhykkeen johtaja vanhin Francisco J. Viñas seitsemänkymmenen koorumista.

Valmistautuessaan aikaan, jolloin voisivat palata temppeliin, chileläiset pyhät käyttivät Santiagon temppelin uudelleenvihkimistä myös tilaisuutena kertoa evankeliumista muille. Vanhin Sepúlveda kertoi, että monet

toivat ystäviään ja sukulaisiaan temppelin avointen ovien päville, jotka alkoivat 26. tammikuuta 2006. Kirkon tiedotuksen henkilökunta Chilessä työskenteli paikallisten tiedotusvälineiden kanssa saadakseen heidät kiinnittämään huomionsa temppeliin.

Chileläinen kulttuurijuhla pidettiin 14 000-paikkaisella stadionilla Santiago de Chilessä 25. helmikuuta 2006, päivää ennen vihkimisseremoniaa. Temppelialueella asuville myöhempien aikojen pyhille järjestettiin kaksi vihkimistilaisuutta, jotta kaikki halukkaat mahtuivat mukaan. ■

Mukailtu Church News -lehdessä 3. joulukuuta 2005 julkaistusta artikkelista.

Vakiosuunnitelmiin pohjautuvat seurakuntakeskukset tarjoavat jumalanpalveluspaikan useammille jäsenille ympäri maailmaa

Nicole Seymour, kirkon lehdet toimitus

Hongkongissa ja New York Cityssä, pilvenpiirtäjien kaupungeissa, usein ainoa suunta, johon voi rakentaa, on ylöspäin. Kun katselee molempien kaupunkien temppeleitä, voi nähdä, että innovatiivinen lähestymistapa on ollut tarpeen, jotta temppelelmahtuisi näille kaupunkialueille. Samoin silloin, kun perinteinen seurakuntakeskuskmalli ei ole käytännöllinen ja jäsenet tarvitsevat sopivan kokoontumispaikan.

Alueilla, joilla tonttima on kallista tai siitä on kova pula, tyypillinen seurakuntakeskuskmalli on sovitettava pienemmälle tontille. Sekä New York City että Hongkong ovat saaneet äskettäin uudet monikerroksiset seurakuntakeskukset, jotka perustuvat kirkon maailmanlaajuisiin seurakuntakeskusten vakiosuunnitelmiin.

Vakiosuunnitelmien kehittäminen

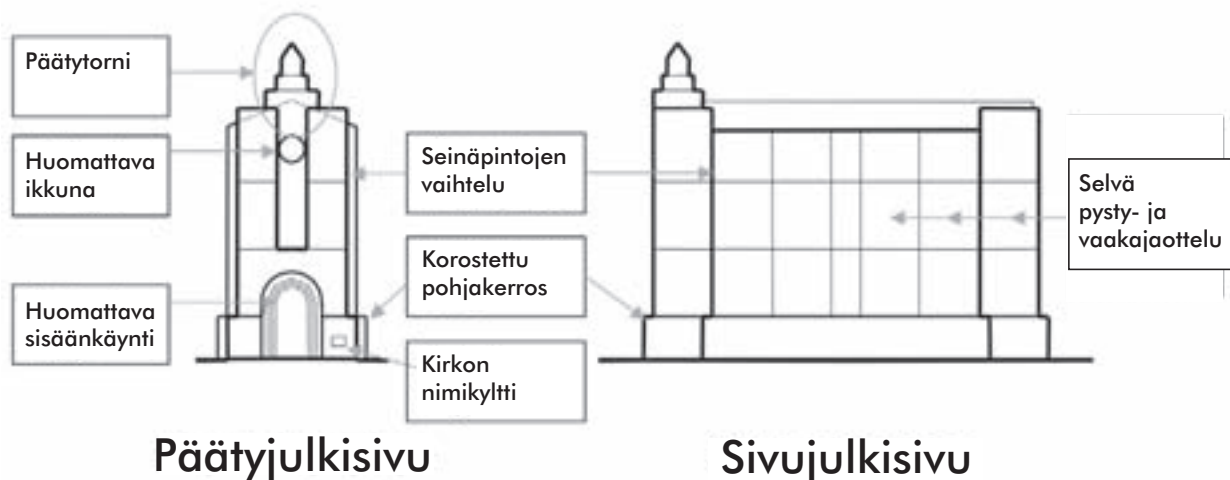
Olivatpa seurakuntakeskukset suuria tai pieniä, monikerroksisia tai yhdessä tasossa, kirkko määrittelee niiden ulkonäön sijainnista riippumatta.

Vuonna 2002 kirkko julkaisi maailmanlaajuiset seurakuntakeskusten suunnitteluohjeet kaikille vyöhykkeille. Nämä vakiosuunnitelmat sisältävät välttämättömät rakennusosat ja yleissuunnitelmat maaseudulle, lähiöihin ja kaupunkeihin rakennettavia seurakuntakeskuksia varten. Suunnitelmat määrittelevät yleismaailmallisen ilmeen, mutta sallivat yksityiskohtien soveltamisen paikallisesti. Maailmanlaajuisiin suunnitelmiin kuuluu myös uusi yhdenmukainen malli suurkaupunkeihin rakennettaville seurakuntakeskuksille. Sen ainutlaatuinen monikerroksinen

malli sallii kahdesta viiteen kerrosta ja monimuotoisen suunnittelun.

Suunnitelmaa laatiessaan kirkon arkkitehdit arvioivat tarkoin eri yksikköjen tarpeet niiden jäsenistön rakenteen mukaan. Luokkahuoneiden koko ja lukumäärä, Apuyhdistyksen, Alkeisyhdistyksen ja Nuorten Naisten huoneet sekä kappeli suunniteltiin siten, että Apuyhdistyksen, Alkeisyhdistyksen tai muiden järjestöjen koot voivat joissakin seurakunnissa ylittää keskiarvon.

Maailmanlaajuisessa vakiosuunnitelmaohjelmassa useimpia rakennustyyppisiä voidaan laajentaa kasvun mukaan. Jos jollakin alueella odotetaan merkittävää jäsenmäärän kasvua, rakentaminen voidaan tehdä vaihteittain. Alkuperäistä rakennusta voidaan laajentaa suurempaa tai useampia seurakuntia varten siten, että

Maailmanlaajuisissa seurakuntakeskusten vakiosuunnitelmissa kirkon arkkitehdit määrittivät rakennusten uskonnolliselle luonteelle tärkeinä pitämiään elementtejä.

kukin vaihe lisätään kuin uusi pala palapeliin. Esimerkiksi ensimmäisessä vaiheessa kappeli voi olla monitoimitila siirrettävine tuoleineen. Toisessa vaiheessa lisätään juhlasali ja luokkahuoneita, ja kappelia käytetään pelkästään kappelitilana, jossa on kiinteät penkit.

Ohjelman ansiosta kirkon rakennukset saavat yhtenäisen ilmeen ja seurakuntakeskuksia rakennetaan tehokkaammin ja taloudellisemmin.

Yksi esimerkki tästä tehokkuudesta näkyy Wasatchvuorten alueella Utahissa Yhdysvalloissa, jossa kirkko rakentaa edelleen useita seurakuntakeskuksia kasvavan jäsenistön tarpeisiin. Standardointi on leikannut rakennuskustannuksia jopa 20 prosenttia.

”Nämä ovat pyhiä kymmenysvaroja, ja me yritämme saada ne riittämään niin pitkälle kuin mahdollista”, sanoo Randy Stenson, kirkon kiinteistöosaston maailmanlaajuisen vakiosuunnitelmaohjelman arkkitehti- ja rakennustekniikkajaostosta.

Presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut kirkon seurakuntakeskuksista: ”Tämä valtaisa rakennusohjelma on ilmiömäinen. En tiedä mitään sen vertaista. Rakennuksemme ovat kauniita. – – Meillä on pitkäaikainen kokemus jumalanpalveluspaikkojen rakentamisesta, ja tuon laajan kokemuksen turvin me rakennamme parempia rakennuksia kuin koskaan aiemmin kirkossa on rakennettu. Niissä yhdistyvät kauneus ja

Suurkaupunkien monikerrokiset seurakuntakeskukset näyttävät samanlaisilta kuin tässä tietokonemallinnuksessa Aasian vyöhykkeeltä.

erinomainen käyttökelpoisuus. Jos ne näyttävätkin melko samanlaisilta, se johtuu siitä, että niin on tarkoitus. Noudattamalla kokeiltuja ja testattuja malleja säästämme miljoonia dollareita vastatessamme kansamme tarpeisiin.” (”Kirkon tila”, *Liabona*, marraskuu 2004, s. 4.)

Suunnitelmien toteutus

Veli Stenson kertoo, että maailmanlaajuinen vakiosuunnitelmaohjelma sisältää suunnitteluohjeet ja yleissuunnitelmat kirkon palkkaamille paikallisille arkkitehteille seurakuntakeskuksen rakentamiseksi tietyllä alueella. Näiden pohjalta tehdään alueelle ja sen tarpeisiin sopiva suunnitelma. Yksityiskohdat päätetään paikallisesti, kuten se, mitä materiaaleja käytetään ja tuleeko rakennukseen koneellinen ilmanvaihtojärjestelmä vai ei.

Mihin tahansa seurakuntakeskuksia

rakennetaan, niiden ulkonäössä ja olennaisissa piirteissä täytyy ottaa huomioon tietyt seikat. Arkkitehdin on otettava huomioon paikallinen kulttuuri, ympäristö ja rakennusmääräykset.

Eri kirkon vyöhykkeillä rakennuksen ulkonäkö sovitetaan usein ympäristöön sulautuvaksi tai luomaan tietynlainen mielikuva. Seurakuntakeskus voi näyttää Itä-Euroopassa täysin erilaiselta kuin Australian takamailla, vaikka molempien suunnitelma noudattaa maailmanlaajuisen vakiosuunnitelmaohjelman ohjeita ja periaatteita.

Mukauttaminen voi olla tarpeellista myös tontin vaatimusten takia. Veli Stensonin mukaan sijainnin huomioon ottaminen on hyvin tärkeää.

”Valitsemme mieluummin oikean tontin ja sovitamme suunnitelmamme siihen kuin valitsemme väärän

tontin ja käytämme vakiosuunnitelmaa”, hän sanoo. ”Oikean tontin valinta on avainasemassa, kun ajatellaan kirkon näkyvyyttä ja sitä, miten jäsenet pääsevät kyseiselle tontille.”

Suurkaupungin vaatimuksiin vastaaminen

Joissakin suurkaupungeissa monikerroksinen rakennus on käytännöllisempi kuin yhteen tasoon rakennettu seurakuntakeskus. Kun seurakuntakeskukset sijaitsevat keskimäärin 10 000 tai 20 000 m²:n kokoisilla tonteilla, monikerroksiset keskukset ovat noin 13 metriä leveitä ja mahtuvat jopa 1 000 m²:n tontille. Monikerroksisissa seurakuntakeskuksissa on sama määrä huoneita ja tilaa kuin yksikerroksisissakin, mutta sijoitettuna päällekkäin. Niitä rakennetaan kaikkialle maailmaan tyydyttämään pyhien tarpeet suurkaupungeissa.

New York Cityn Harlemissa asuvat jäsenet kokoontuivat aikaisemmin kirkon käyttöön huonosti soveltuneessa teollisuusrakennuksessa. Uudessa seurakuntakeskuksessa on viisi kerrosta, joista kaksi ylintä voidaan sisustaa ja ottaa käyttöön myöhemmin. Japanissa valmistui äskettäin kolmikerroksinen seurakuntakeskus, johon voidaan lisätä kerroksia tarpeen mukaan.

Tyypillisessä viisikerroksisessa rakennuksessa saattaa olla katutasossa pysäköintitilat, toisessa kappeli, kolmannessa ja neljännessä luokahuoneita ja toimistoja ja viidennessä juhlasali.

Suunnitellessaan monikerroksisia seurakuntakeskuksia kirkon keskus-

toimiston arkkitehdit tiesivät, että tarvittiin elementtejä, jotka tekisivät rakennuksista kirkon eikä toimistorakennusten näköisiä ja antaisivat rakennuksille yhdenmukaisen, kirkollisen ilmeen. He tutkivat kirkkoarkkitehtuurin klassikkoja kuten historiallisia temppeleitä ja katedraaleja. ”Monikerroksisten seurakuntakeskusten vakiorakennusosissa käytetään noiden rakennusten uskonnollisia peruselementtejä”, kertoo maailmanlaajuisen seurakuntakeskusten rakentamishojelman johtaja Wayne Balle arkkitehtuuri- ja rakennustekniikkajaostosta.

Vakiorakennusosiin kuuluvat esimerkiksi torni, päätyjulkisivun huomattavat ikkuna ja sisäänkäynti, korostettu pohjakerros ja kirkon

nimikyltti. Vyöhykkeiden aluearkkitehdit soveltavat näitä perusosia, rakenteita, materiaaleja, värejä ja muita yksityiskohtia tarpeen mukaan.

Seurakuntakeskukset jumalanpalveluspaikkoina

Veli Ballen mukaan seurakuntakeskuksen tyylistä, korkeudesta tai sijainnista riippumatta maailmanlaajuisen vakiosuunnitelmaohjelman tarkoituksena on auttaa kirkon kiinteistöosastoa täyttämään tarkoituksensa ”palvella pappeusjohtajia tarjoamalla heidän käyttöönsä temppeleitä, seurakuntakeskuksia ja muita tiloja, jotka auttavat sielujen tuomisessa Kristuksen luokse”. ■

Brasilialaislapset auttoivat vanhuksia

Nei Garcia

Jo toisena vuonna peräkkäin kirkon lapset Brasiliassa lahjoittivat lomapäivänsä, Lasten päivän, vanhusten palvelemiseen. Noin 40 000 kirkon jäsentä ja ystävää, joukossa 25 000 lasta Auttavat kädet -liiveissään, auttoi lähes 16 000 vanhusta 120 kaupungissa ja 26 osavaltiossa.

Ennen tätä tapahtumaa lapset kokosivat yhdessä nuorten ja aikuisien kanssa tarvikepakkauksia sekä piirsivät ja valmistivat kortteja annettaviksi vanhuksille. Sitten lapset menivät 300 vanhainkotiin viemään pakkaukset ja vaihtamaan kokemuksia tehden päivästä kaikkien sukupolvien yhteisen juhlan.

Eri kaupungeissa nuorten vapaaehtoisten vanhemmilla oli muistorikas päivä heidän tehdessään korjaustöitä kodeissa, parturoidessaan ja kammatessaan vanhuksia sekä hoidaessaan heidän käsiään ja antaessaan heille muutakin hoitoa. Muita toimintoja olivat kuoroesitykset, näytelmät ja tanssit.

Belo Horizontessa 500 poikaa ja tyttöä kokoontui aukiolle, ja siellä he jakaantuivat pienemmiksi ryhmiksi ja kävivät 12 vanhainkodissa. Yhden kodin 98-vuotias asukas Maria Do Carmo, jolla ei ole omia lastenlapsia, sai heitä yhtenä päivänä monta. ”Tämä on aivan ihanaa”, hän huudahti. ”Mitä osaisin

Brasilialaiset jäsenet käyvät katsomassa vanhainkodin asukkaita Lasten päivänä.

sanoa? Olen niin onnellinen!”

Porto Alegressa yli 3 000 vapaaehtoista kävi yli 1 300 vanhuksen luona 40 vanhainkodissa. São Paulon osavaltiossa vapaaehtoiset kävivät auttamassa 4 500 vanhusta 45 kaupungissa ja 90 vanhainkodissa.

Kuten muissakin osissa Brasiliian pohjois- ja koillisosissa jäsenet osallistuivat innokkaasti päivän toimintaan käyden yli 8 000 vanhuksen luona.

Salvadorissa Abrigo de São Gabrielin 45 ikääntynyttä asukasta sai lahjoja 70 lapselta, myös 9-vuotiaalta Gabriela Conceiçãoalta, joka halasi

uusinta adoptoimaansa isoäitiä sanoen: ”Hänkin oli kerran lapsi. Meidän on pidettävä heistä huolta aivan kuin he kuuluisivat perheeseemme.”

Minas Geraisissa Uberaban vaarnan jäsenet kävivät kaupunkinsa kymmenessä vanhainkodissa. Vaarnanjohtaja Erick Maximo oli hyvin innoissaan projektista ja tyytyväinen vaarnansa jäseniin. ”Heille varattuna päivänä lapsemme antoivat todellisen lahjan lähimmäisilleen: he antoivat itsestään läheisyyden ja rakkauden tuokiona sukupolvien välillä”, hän sanoi.

Eri aikoihin eri puolilla maata TV Globo, Brasilian suurin televisioverkko,

lähetti 30 sekunnin tietoiskuja projektista. Useimmissa kaupungeissa ja lähes kaikissa osavaltioiden pääkaupungeissa televisio- ja radioasemat kertoivat tapahtumasta.

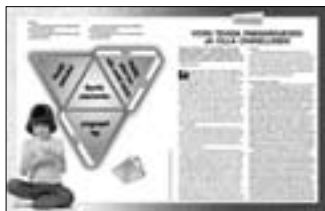
Natalissa Koillis-Brasiliassa TV Globon toimittaja Soyonara Alves kommentoi: ”He osoittivat paljon rakkautta, ja saamisen sijaan he antoivat.”

Muut tv-asemat kertoivat projektista eri aikoihin päivästä uutisten ulottuessa 318 kaupunkiin São Paulon osavaltiossa, ja kiinnostus moninkertaistui

maan muilla alueilla.

Kaikki tapahtumat järjestettiin Auttavat kädet -ohjelman koordinaattoreiden johdolla kussakin osassa maata. Koordinaattorit saivat apua yksittäisiltä yrityksiltä ja valtion laitoksilta sekä tiedotusvälineiltä ja tietenkin myös kirkon humanitaarisista palveluista.

Auttavat kädet -projekti on toiminut vuodesta 2001 asti ja mukana on tuhansia sosiaalipalveluyrityksiä maassa. Vuonna 2005 eri kaupungeissa toteutettiin yli 150 projektia. Huhtikuussa 2005 noin 50 000 vapaaehtoista kalusti uudelleen ja siivosi noin 200 julkista koulua eri puolilla maata. ■

Lisäideoita yhteiseen tuokioon huhtikuu 2006

Seuraavassa on yhteiseen tuokioon lisää ideoita, joita Alkeisyhdistyksen

johtohenkilöt voivat käyttää huhtikuun 2006 Liahonassa julkaistujen yhteisen tuokion ohjeiden lisäksi.

Nämä ideat liittyvät oppiaibeeseen ”Voin olla onnellinen” sekä ohjeisiin ja tehtäviin, jotka ovat tämän lehdän lasten osion sivuilla Y4–Y5.

1. Auta lapsia kertaamaan Vapahtajan elämää kysymysten ja Evankeliumiaiheisen kuvaston kuvien avul-

la. Kertaa esimerkiksi Vapahtajan syntymä näyttämällä Evankeliumiaiheisen kuvaston kuvaa 200 (Jeesuksen syntymä). Kysy lapsilta, keitä kuvassa on, mitä he tietävät tästä tapahtumasta ja mitä kuvassa olevat ihmiset saavat heidät ajattelemaan. Käytä samantapaisia kysymyksiä seuraavien kuvien yhteydessä: 209 (Kalastajien kutsuminen), 230 (Ristiinnaulitseminen) ja 239 (Ylösnousut Jeesus Kristus). Anna jokaiselle lapselle paperia ja kynä. Jaa lapset neljään ryhmään. Anna kunkin ryhmän kuvittaa yksi tapahtumista, joista olette puhuneet. Pyydä säestäjää soittamaan hiljaa taustamusiikkia lasten piirätessä. Pyydä kutakin ryhmää näyttämään piirustuksensa ja kertomaan niistä. Ilmaise kiitollisuutesi Vapahtajasta ja siitä siunauksesta, että Hän on tullut maailmaan.

2. Opeta lapsille käsineen avulla ylösnousemuksesta. Näytä kättä, jossa ei ole käsintettä, ja kerro lapsille, että ennen kuin tulimme

maan päälle, olimme henkiä. Osa-simme liikkua, ajatella, tehdä valintoja ja oppia. Kun tulimme maan päälle, meistä jokainen sai ruumiin (pane käsine käteen). Me voimme yhä liikkua, ajatella, tehdä valintoja ja oppia, mutta nyt meillä on suurenmoinen ruumis, josta pitää huolta. Kun me kuolemme, ruumis ja henki joutuvat erilleen (riisu käsine). Ruumis ei voi enää liikkua, mutta henkemme elää yhä. Kun me nousemme kuolleista, ruumiimme ja henkemme ovat jälleen yhdessä (pane käsine käteen), eikä ruumista ja henkeä koskaan enää eroteta toisistaan. Jeesus oli ensimmäinen, joka nousi kuolleista. Koska Hän nousi kuolleista, kaikki maan päällä eläneet ihmiset nousevat kuolleista. On monia todistajia, jotka näkivät Jeesuksen sen jälkeen kun Hän oli noussut kuolleista. Laulakaa kertomus joistakuista näistä todistajista (ks. *Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 170–171). Käytä

Evankeliumiaiheisen kuvaston kuvia ja pyydä lapsia lukemaan tai kertomaan omin sanoin kunkin kuvan kääntöpuolella olevan yhteenvedon asiat. Valitse laulu tai kertomus laulettavaksi kunkin kuvan jälkeen. Joitakin ehdotettuja kuvia ovat 233 (Maria ja ylösnoussut Herra), 315 (Kristus ilmestyy nefiläisille), 403 (Ensimmäinen näky). Pyydä lapsia lukemaan OL 76:22–23. Todista, kuten nämä monet todistajat ovat todistaneet, että Jeesus Kristus elää. ■

Puhumassa tänään

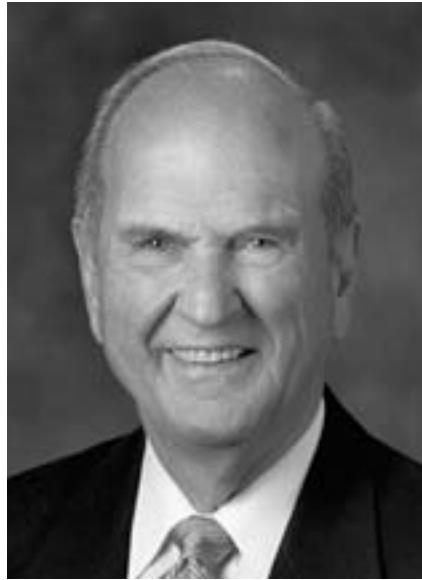
Suurin lahja, jonka voitte antaa Herralle, on varjella itsenne, vanhin Nelson neuvoi

Vanhin Russell M. Nelson kahden toista apostolin koorumista puhui Kristuksen syntymästä yli 3 500 instituuttiopiskelijalle Oremisissä Utahissa 18. marraskuussa 2005 ja sanoi heille, että itsensä varjeleminen niin, ettei maailma saastuta, on suurin lahja, jonka he voivat antaa Hänelle ”tänä tai minään muuna aikana vuodesta”.

Vanhin Nelson sanoi, että kirkon jäsenet viettävät Vapahtajan syntymäjuhlaa joulukuussa, vaikka Hän todennäköisemmin syntyi huhtikuussa. Hän luki Luukkaan evankeliumin kertomuksen, jossa enkeli Gabriel kertoo Marialle, että tämä on synnyttävä pojan ja antava Hänelle nimen Jeesus.

”Marialle ja Joosefille ei tarvinnut opettaa nimen *Jeesus* syvää merkityksellisyyttä”, hän sanoi. ”Heprealainen sana *Jebosua*, josta se on peräisin, merkitsee ’Jehova on pelastus’. Niinpä Jehovan, joka saisi pian nimen Jeesus, palvelutehtävänä oli tuoda pelastus. Hänen jumalallinen päämääränsä oli tulla maailman Vapahtajaksi.”

Marian ja Joosefin, jotka asuivat Nasaretissa, oli matkattava Daavidin kaupunkiin. He matkustivat todennäköisesti sukulaisten kanssa, joiden oli samalla tavoin lähdettävä esivanhempiensa maille. Saavuttuaan perille Maria ja Joosef huomasivat, ettei heille ollut sijaa majatalossa. Kirkon jäsenten pohtiessa kertomusta heidän

Vanhin Russell M. Nelson

on vanhin Nelsonin mukaan otettava huomioon tuon ajan kulttuuri.

Hän selitti, ettei noina aikoina aasialainen majatalo ollut mikään ”Holiday Inn” tai ”Betlehemin Marriott-hotelli”. Majapaikan oli tarjottava majoitus matkustaville karavaaneille mukaan lukien ihmiset ja heidän eläimensä. Karavaanit yöpyivät silloin karavaaniserissa (joiksi niitä vieläkin kutsutaan) eli karavaanimajataloissa.

Vanhin Nelson kertoi, että sellainen majatalo on yleensä muodoltaan suorakulmainen. Se koostuu keskellä olevasta pihasta eläimiä varten ja sen ympärillä olevista seinin erotetuista kopeista, joissa ihmiset lepäävät. Näissä tiloissa vieraat voivat yöpyä hieman eläinten yläpuolella ja avoimista oviaukoista omistajat tarkkailla eläimiään.

”Aina kun nuorena kuulin nuo sanat: ’Heille ei ollut tilaa majapaikassa’, oletin, että paikallisiin motelleihin

oli kiinnitetty kyltti ’täynnä’ tai että majatalonpitäjät olivat tylyjä tai jopa vihamielisiä”, hän sanoi. ”Sellainen oletus on luultavasti aivan väärä. Ihmiset olivat tuossa osassa maailmaa epäilemättä silloin kuten ovat nykyäänkin mitä vieraanvaraisimpia. Niin on ollut varmaankin aikana, jolloin Jerusalemin ja läheisen Betlehemin tavallinen väestömäärä on lisääntynyt suurella joukolla sukulaisia.

Sellaisessa karavaanimajatalossa eläimet tuotiin yöksi turvaan keskipihalle. Tuolla pihalla on ilmeisesti ollut aaseja ja koiria, lampaita, mahdollisesti kameleita ja härkiä ja lisäksi kaikkien eläinten jätökset ja hajut. Koska pihan ympärillä olevat vieraiden tilat olivat täynnä, Joosef luultavasti teki päätöksen huolehtia Marian synnytyksestä karavaanitalon keskipihalla – eläinten parissa. Siellä noissa vaatimattomissa oloissa syntyi Jumalan Karitsa.”

Vauva pantiin seimeen, koska se oli lattian yläpuolella ja siten luultavasti puhtain mahdollinen paikka, vanhin Nelson kertoi.

”Nyt kaksi vuosituhatta myöhemmin, vaikka emme tiedäkään kaikkia Hänen syntymäänsä liittyviä yksityiskohtia, me ymmärrämme varmasti, miten ainutlaatuisia tämän Betlehemin lapsen vanhemmat olivat”, vanhin Nelson sanoi. ”Monissa pyhien kirjoitusten kohdissa esitetään kysymys: ’Kuka kertoo hänen syntyperänsä?’ (Ap. t. 8:33, vuoden 1938 suomennos; ks. myös Moosia 14:8; 15:10.)

Me julistamme vakaasti, että Jeesus syntyi kuolemattomasta Isästä ja kuolevaisesta äidistä. Kuolemattomalta

Isältään Jeesus peri vallon elää ikuisesti. Kuolevaiselta äidiltään Hän peri osakseen fyysisen kuoleman. – Nuo ainutlaatuiset ominaisuudet olivat välttämättömiä Hänen palvelutehtävälleen sovittaa koko ihmiskunnan synnit.

Siten Jeesus Kristus syntyi kuolemaan. Hän kuoli, jotta me voimme elää. Hän syntyi, jotta koko ihmiskunta voisi elää haudan tuolla puolen.”

On tulossa aika, jolloin ne, jotka eivät tottele Herraa, erotetaan niistä, jotka tottelevat, vanhin Nelson vakuutti lopuksi.

”Turvallisin suojamme on elää edelleen kelvollisina pääsemään Hänen pyhään huoneeseensa”, hän sanoi. ”Kuinka suuri siunaus temppelit meille ovatkaan. Suurin lahja, jonka voitte antaa Herralle tänä tai minään muuna aikana vuodesta on varjella itsenne niin, ettei maailma saastuta – olla kelvollisia pääsemään Hänen pyhään huoneeseensa. Hänen lahjansa teille on rauha ja turva tiedosta, että te olette kelvollisia kohtaamaan Hänet, milloin se hetki tuleekin.”

Raportin on toimittanut Church News -lehti.

Tehkää temppelistä tavoitteenne, vanhin Hales sanoi

Temppelikelpoisuuden ja iankaikkisen näkökulman pitäisi olla kirkon jäsenille keskeisiä asioita koko heidän elämänsä ajan, kertoi vanhin Robert D. Hales kahdentoisista apostolin koorumista Brigham Youngin yliopiston opiskelijoille kampuksen hartaustilaisuudessa marraskuussa 2005.

Vanhin Robert D. Hales

Temppeli ja siellä tehtävät toimitukset ja liitot ovat ratkaisevan tärkeitä Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa, hän lisäsi. Sellaiset toimitukset kuin endaumentti ja sinetöinti ovat yhtä välttämättömiä kuin kaste, ja ne johtavat kirkon jäseniä Kristuksen luokse.

”Meille on opetettu pyhissä kirjoituksissa henkilökohtaisesta kelvollisuudesta, jota Herra vaatii meiltä päästäksemme temppeliin, ja se, että otamme siellä päällemme liittoa, on yksi suurimmista siunauksista, joita voimme kuolevaisuudessa saada”, vanhin Hales sanoi. ”Kun sitten olemme ottaneet päällemme liitot temppelissä, kuuliaisuutemme elää noiden liittojen mukaan päivittäin on osoitus uskostamme, rakkaudestamme, omistautumisestamme ja hengellisestä sitoutumisestamme kunnioittaa taivaallista Isäämme ja Hänen Poikaansa Jeesusta Kristusta.”

Vanhin Hales kertoi, että temppelityö auttaa meitä edistymään ja oppimaan lisää Herrasta ja Hänen teistään.

”Temppelit, joissa saamme temppelitoimitukset, endaumentin ja sinetöinnin, ovat paras ihmisen tuntema oppimisen yliopisto. Ne antavat meille tietoa ja viisautta maailman luomisesta”, hän sanoi. ”Pesut ja voitellut kertovat meille, keitä me olemme, ja endaumentti antaa meille opetuksia siitä, kuinka meidän tulee elää elämämme täällä kuolevaisuudessa. Pyhissä kirjoituksissa meille opetetaan, että temppelit ovat opetuksen paikka kaikille niille, jotka kutsutaan palveluksen työhön, jotta heidät voidaan tehdä täydellisiksi heidän ymmärryksessään kaikesta, mikä kuuluu Jumalan valtakuntaan maan päällä.”

Temppeli on myös paikka, josta voi löytää rauhaa ja johdatusta.

”Kun olette huolissanne ja kun teillä on ratkaisevia päätöksiä, jotka painavat raskaasti mieltänne ja sie-luanne, voitte viedä huolenne temppeliin ja saada hengellistä johdatusta”, vanhin Hales sanoi.

”Endaumenttitoimitus merkitsee lahjaa, joka koostuu sarjasta opetusta siitä, kuinka meidän tulee elää, ja liitoista, joita teemme elääksemme vanhurskaasti seuraamalla Vapahtajaamme”, hän lisäsi.

Saatuaan valmiiksi Nauvoon temppelin 1840-luvulla kirkon jäsenet saivat lisää voimaa ja lujuttua osallistumalla endaumenttiin ja sinetöinteihin. Vanhin Hales sanoi, että ennen kuin vaellus länteen alkoi, toimitettiin 1 500 endaumenttia.

Yksi noista jäsenistä, Sarah Rich,

on muistellut temppelitoimitusten tuomia siunauksia.

”Ilman tietoa ja siunauksia, jotka [Sarah] sai Nauvoon temppelissä”, vanhin Hales sanoi, Sarah uskoi, että ”matka länteen olisi ollut niin valtava hyppy pimeyteen, että hänestä olisi tuntunut kuin hän olisi kävellyt kuoleman kitaan”.

Puhuessaan temppeliavioliiton merkityksestä vanhin Hales selitti, että seurustelevien parien ja avioliittoa harkitsevien pitäisi miettiä, kuinka sitoutuneita heidän kumppaninsa ovat temppeliin. ”On hyvin

tärkeää tietää tulevan iankaikkisen kumppaninne halusta olla kelvollinen menemään temppeliin ja pitää aina temppeliliittonsa”, hän sanoi. Hän selitti myös, että valmistautuminen temppelin täysiin siunauksiin laskee tärkeän perustan parin iankaikkiselle elämälle yhdessä.

Temppeliin sitoutuneet parit kokevat suurinta menestystä, vanhin Hales vakuutti, koska ensinnäkin he tietävät, että he ovat Jumalan lapsia. Toiseksi, he tietävät temppelin arvon. Kolmanneksi, heidän sydämensä on kiinnittynyt eniten iankaikkisiin siunauksiin.

Neljänneksi, he ymmärtävät, että heidän on oltava uskollisia iankaikkiselle kumppanilleen. Ja viidenneksi, he asettavat toisensa itsensä edelle.

Lopuksi vanhin Hales sanoi: ”Te valmistaudutte kohtaamaan iankaikkisen elämän koetukset. Me tulimme vapaaehtoisesti taivaallisen Isämme luota tähän kuolevaisuuden koetus-aikaan mukanaamme tahdonvapaus ja tietäen, että kokisimme vastakohtaisuutta kaikessa. Tavoittemme on ottaa päällemme Jumalan koko taiteluvarustus ja kestää vastustajan palavat nuolet.” ■

P A I K A L L I S I A U U T I S I A

VYÖHYKKEEN JOHTOKUNNAN SANOMA

Me vaellamme kaikkien Herran säädösten mukaan

Vanhin W. Craig Zwick

Toivotamme lämpimästi tervetulleiksi ne kallisarvoiset uudet ystävämme ympäri maailman, jotka ovat hiljattain liittyneet Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon kasteen ja konfirmoinnin kautta. Toivotamme tervetulleeksi myös jokaisen ihmisen, joka on jossakin vaiheessa Kristuksen luokse johtavaa polkua.

Olen hyvin kiitollinen uskollisen isäni kääntymyksestä. Hän sai Mormonin kirjan lähetyssaarnaajilta, luki kirjan kannesta kanteen ja kysyi sitten Herralta, oliko hänen lukemansa totta. Kristuksen valo todisti voimal-

lisesti hänelle, että kirja on totta. Isoisä Zwick ei halunnut lähetyssaarnaajien opettavan kodissaan, joten isä kuunteli lähetyssaarnaajien opetusta kirkossa, jossa oli alkanut käydä. Hänet kastettiin ja konfirmoitiin nuorena 17-vuotiaana, mutta hänellä oli henkilökohtainen todistus Mormonin kirjasta. Hän oli ensimmäinen Zwick, joka liittyi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. Olen hyvin kiitollinen hänen hengellisestä ryhdikkydestään ja ystävistä ja ravitsemisesta, jotka ovat vaikuttaneet kestävään kääntymykseen. Isäni

Vanhin W. Craig Zwick

kääntymyksen avaintekijä oli se, että hän luki itse Mormonin kirjan. ”Sanassa” on suurta voimaa.

Niin evankeliumin sanomassa kuin myös niissä hengellisissä askelissa, joita otamme kohti iankaikkista elämää, on pysyvyyttä. Hengellinen kulkumme ei ala kasteesta ja konfirmoinnista. Syvälinen oppi ei saanut alkuaan Mormonin kirjan kääntämisestä tai Opissa ja liitoissa olevista voimallisista ilmoituksista. Aivan kuten evankeliumin sanoma on saanut alkunsa ennen kuolevaisuutta, niin jokainen meistä kasvaa sekä kuolevaisuutta edeltävän että kuolevaisen elämän haasteista. Ketään ei lennätetä vuoren huipulle, vaan jokaisen on vaellettava oma Jerikon tiensä ja koettava elämän huiput ja syvyudet.

Herra opettaa meitä jokaista, kun me tavoittelemme rukoillen Hänen arvokasta opastustaan. Jokainen profetta tällä ja aiemmilla taloudenhoitokausilla on tavoitellut itse viisautta ja ymmärrystä Jumalalta ja on sitten tuon opillisen kääntymyksen ja henkilökohtaisen todistuksen myötä kyennyt tekemään Herran tahdon ihmisten hyväksi.

Me olemme niin monella tapaa Aadamin, Henokin, Nooan, Mooseksen ja Joseph Smith nuoremman kaltaisia. Heitä jokaista opetettiin ja ravittiin Jumalan hyvällä sanalla. Heidän nöyrytyttyään Herra opetti heitä askel kerrallaan. Kun Henok sai suosion Herran silmissä, häntä opetettiin. Herra sanoi hänelle: ”Katso, minun Henkeni on sinun päälläsi – – **sinä pysyt minussa ja minä sinussa; vaella siis minun**

kanssani” (Moos. 6:34, lihavointi lisätty; ks. myös jakeet 31–33).

Ollessaan nuori käännynnäinen Joseph Smith oppi, mitä vastuu merkitsee. Hän ymmärsi, että Herra odotti häneltä jotakin. Herran lohdun sanat nuorelle, jopa masentuneelle Josephille vuonna 1829 rohkaivat meitä jokaista tänä aikana. Avain on siinä, että Hän rukoili Herraa. Se, mitä Josephille ja Oliverille luvattiin, antaa lohtua ja voimaa meille, kun me otamme jokaisen tärkeän hengellisen askeleen. ”**Pidä uskollisesti ja tunnollisesti Jumalan käskyt**, niin minä ympäröin sinut rakkauteni käsivarsilla. – – Älkää pelätkö tehdä hyvää – –. Katsokaa minuun jokaisessa ajatuksessa; älkää epäilkö, älkää pelätkö.” (OL 6:20, 33, 36, lihavointi lisätty.)

Kääntymyksen polku on jokaisen ihmisen kohdalla vakaata kiipeämistä. Me kaikki pyrimme etenemään tällä polulla kohti iankaikkista elämää. Jokaisen uuden askeleen myötä valo kirkastuu ja usko vahvistuu.

Ystävien auttaessa meitä, **tehtävien** antaessa meille kokemusta ja **puhtaan opin** saadessa aikaan muutoksia käyttäytymisessä me etenemme ottamalla yhden askeleen kerrallaan turvaten paikkamme polulla.

Jeesus Kristus on ystävämme polulla. Kristuksen valon lisäksi saamme elämäämme myös Pyhän Hengen valon. Kaste ja konfirmointi ovat välttämättömiä askeleita, kun ”me vaellamme kaikkien Herran säädösten mukaan” (OL 136:4).

Nefi opetti viisaasti: ”Kun olette päässeet tälle kaidalle ja kapealle polulle, minä kysyn, onko kaikki

tehty? Katso, minä sanon teille: Ei – –. **Teidän täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa**, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa – – kohtaan – – **kestiten itseänne Kristuksen sanalla ja kestätte loppuun asti**, – – tämä on se keino; eikä ole muuta keinoa.” (2. Nefi 31:19, 20, 21, lihavointi lisätty.) ”Kestittäkää itseänne Kristuksen sanoilla, sillä katso, Kristuksen sanat kertovat teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä” (2. Nefi 32:3).

Herra neuvoo äskettäin kastettuja ja pitkäaikaisia jäseniä, että meillä jokaisella tulee olla jumalinen vaellus ja puhe (ks. OL 20:69). Tuo jumalinen vaellus kuuluu osana kääntymysprosessiin. Se on prosessi, jonka täytyy olla jatkuvaa siitä asti, kun hengellinen siemen kylvetään kääntymyksen varhaisvaiheissa, ja kestää aina hengelliseen kypsyyteemme asti. Tuohon prosessiin kuuluu vaeltaminen ”**kaikkien Herran säädösten mukaan**”. Meidän täytyy auttaa toisiamme. Se siunaa elämäämme, ja se siunaa tulevien sukupolvien elämää. Meillä täytyy olla uskoa kestää.

Puhdas oppi sakramenttitoimituksessa on **muistaa Hänet aina**. Tuo jokaviikkoinen toimitus vahvistaa uskoa ja lujittaa rohkeutta, kun me vaellamme jumalisesti yksi askel kerrallaan. Vaelluksemme on matka, jatkuva itsemme kehittämisen prosessi, joka vaatii paljon harjoittelua, suunnittelua ja sinnikkyyttä.

Presidentti Gordon B. Hinckley kehottaa jatkuvasti meitä vaeltamaan kanssaan uskon polulla. Tarmokas

profeettamme pyysi jokaista meitä kulkemaan itse Parleys Streetiä Nauvoon temppelein vihkimisen jälkeen. Se on tie, jota pitkin uskolliset pioneerit kulkivat joelle jättäessään kauliini Nauvoon uskon ja henkilökohtaisten uhrausten matkallaan länteen. Presidentti Hinckley on yhdistänyt koko kirkon lukemaan koko Mormonin kirjan ja pohtimaan sitä

viime vuoden aikana. Hän tietää, että Herra odottaa jotakin meiltä kaikilta. Profetallisessa voimassaan hän on sanonut hiljattain: ”Haastan teidät edustamaan kaikkea sitä, mikä on vakaata, vankkumatonta ja totta.”

”Ja tämä on meidän liittomme – että me vaellamme kaikkien Herran säädösten mukaan”
(OL 136:4, lihavoitinta lisätty). ■

Espeen 1. seurakunnan perinteiset syntymäpäiväjuhlat

Teksti: Pilvi Jäkkö

Lauantaina 17. syyskuuta 2005 Espoon 1. seurakunnan jäsenet suuntasivat autonsa Luukin maiseemiin Pohjois-Espooseen viettämään Alkeisyhdistyksen ja koko seurakunnan perinteistä toimintapäivää, kisailemaan tietokilpailujen, saappaanheiton ja kivityönnön merkeissä sekä

soutelemaan ja saunomaan. Paikalla oli seitsemisenkymmentä innokasta seurakuntalaista ystäviensä kanssa.

Nuoret miehet olivat reippaasti pyöräilleet paikalle jo perjantai-iltana ja asettuneet taloksi. Teemu Leppäselä Nuorten Miesten johtajana pyörän perävaunussa oli mukanaan syötävien

ja nukkumatarpeiden lisäksi myös tulevat Nuoret Miehet Erno (1 v.) ja Adiel (3 v.), jotka näin saivat kokea, millaista on Nuorten Miesten toiminta. Nuorilla Miehillä oli ollut mukavaa, ja rakennus oli moitteettomassa kunnossa seurakunnan tapahtuman alkaessa.

Alkeisyhdistyksen toimintapäivässä Ville-Matti Karumo piti lapsille esityksen Suomen rakenteilla olevasta temppeleistä. Samanaikaisesti aikuiset kävivät tiukkaa taistoa yleistiedon tietokilpailussa, jonka piispanmeille oikeudenmukaisesti tuomitsi. Lapset palasivat seuraamme tietokilpailun aikana, jonka jälkeen aikuiset jatkoivat kisamistaan vedenkantamisessa ja heittolajeissa (saappaan-, kiven- ja tikanheitto). Lapset merkitsivät saappaanheiton tulokset, ja saappaasta saivat osumia myös mittaamassa olleet Annika Saari- nen ja Sirke Reiman. Urheilun käytyä vaaralliseksi lapset jatkoivat omatoimisia leikkejään sekä pihaleikkejä urheilukentällä (10 tikkua laudalla ja polttopallo). Maasto osoittautui erittäin muhkuraiseksi juosta, ja jouduimme pelin tiimellyksessä laastaroimaan ainakin Karen Johnsonin, Adielin ja Miikka Ala-Jääsken.

Urheilun aikana meille oli katettu ihana retkiateria pihalle. Pöytä notkui sämpylöitä, piirakoita, täytekakkuja ja salaattia. Viimeisimmät paikalle tulleet saapuivat tuolloin; osa lähetyssaarnaajaveljistä oli ollut totaalisen eksyksissä Luukin ulkoilualueella ja ennätti onneksi paikalle ennen tilaisuuden loppua. Söimme nyyttikestiherkut hyvällä ruokahalulla, jaoimme tiukka- tasoisten kilpailujen palkinnot (lapsille tikkarit) ja jatkoimme tarjoilua paistamalla grillikatoksessa makkaraa.

VALOKUVA KIRSI LEPPÄNEN

Syöminen on aina ulkoilupäivien suosituimpia toimintoja.

Ruoan jälkeen vuorossa oli saunominen, ja veljet suuntasivat saunaan ensiksi. Sitten oli sisarten vuoro päästä nauttimaan kiuaskivien siihnästä ja puhtaasta, raikkaasta järvi-vedestä. Lopuksi saunaan intoutuivat menemään pikkutyöt Wilma, Maria, Elisa, Elina ja Laura, joita olikin työ ja tuska saada houkutelua kotimatkal-
le. Meitä siunattiin aurinkoisella ja lämpimällä syyspäivällä, hyvässä seurassa hyvien ystävien ja erinomaisen tarjoilun merkeissä. ■

Kaunis sää houkutteli järvelle soutamaan.

Kaikkien aikojen temppeleipäivä

Teksti: Ulla Lehtinen

Helsingin vaarnassa on toteutettu jokasyksyinen vaarna- ja seurakuntaneuvostojen temppeleimatka usean vuoden ajan. Marraskuussa 2005 oli vuorossa viimeinen neuvostojen matka Tukholmaan. Vaarnan johto-

kunta oli valinnut matkan teemaksi ”Kaikkien aikojen temppeleipäivä”.

Olimme menossa temppeleihin viettämään kiitospäivää iloisina siitä, että olemme saaneet käydä Tukholman temppeleissä monet vuodet ja erityisesti kiitollisina siitä, että saamme pian oman temppeleiden Suomeen.

Aikaisempina vuosina matkaan on sisällytetty temppeleipäivän lisäksi yhteinen seminaariosuus, mutta tällä kerralla vaarnan johtokunta oli päättänyt, että pysymme temppeleissä tiiviisti koko päivän niin

Helsingin vaarnasta tuli kolme bussillista matkalaisia, lisäksi Tampereen vaarnan neuvostot olivat lähteneet myös matkaan samaan aikaan. Kaiken kaikkiaan temppeleissä työskenteli lauantaina 26. marraskuuta 2005 lähes kaksisataaviisikymmentä suomalaista pyhää!

Veli Forsman oli laatinut etukäteen temppeleihin tarkan työskentelyaikataulun ja tehtäväjaon, jota kaikki noudattivat täsmällisesti. Temppeleiden henkilökunta oli mukana temppeleissä koko sydämeästään ja sovitti omat aikataulunsa niin, että kaikki tapahtui hyvässä järjestyksessä ja rauhallisesti. Minkäänlaista kaaosta ei syntynyt, ja saimme konkreettisesti kokea, että Herran huone on todella järjestyksen huone. Päivän aikana erotettiin myös lukuisia määriä uusia temppeleivirkailijoita tehtäviinsä.

Temppeleityöskentely jatkui ilta-kuuteen asti. Sinä päivänä tuli tehtyä suuri määrä temppeleitoimituksia

Pitkän temppeleipäivän päätteeksi matkalaiset saattoivat ihastella vierastalon joulusta koristelua odottaessaan kotimatkan alkua.

pitkään kuin se on mahdollista laiva-aikataulujen puitteissa.

Päivästä muodostui todellakin kaikkien aikojen temppeleipäivä.

Kaikkien aikojen temppeleipäivän järjestelyt olivat ennen kokematon haaste. Seppo Forsman jakamassa maihinnousu- ja hyttikortteja matkalaisille. Kaikille löytyi paikat niin lautalta kuin bussistakin, jossa vielä jokainen sai käteensä oman työvuorolistansa.

edesmenneitten puolesta, ja tunsimme kiitollisuutta mahdollisuudesta osallistua tähän työhön. Vastakohtaisuus temppelein rauhan ja maailman menon välillä korostui laivamatkalla, kun katseli ja kuunteli pikkujoulumelkeitä, jotka jatkuivat aamutunneille. Luultavasti moni oli rauhattoman yön jälkeen entistäkin kiitollisempi siitä, että saamme oman temppelein lähietäisyydelle. ■

Perheen esimerkin voima

Teksti: Outi Suominen

Joonatan Kuosmanen Helsingin 2. seurakunnasta on lähtenyt tammikuussa 2006 lähetysaarnajaksi Barcelonan lähetyskentälle Espanjaan. Joonatan on perheestä, joka on hyvin lähetystyöhenkinen, sillä hänen molemmat vanhempansa ovat olleet lähetystyössä, ja seitsemästä sisaruksesta Joonatan on viides, joka lähtee kokoaikaiseen lähetystyöhön. Heidän vaikutuksensa hänen asenteeseensa lähetystyötä kohtaan on ollut hyvin merkittävä.

Hän sanookin itse, että häntä on siunattu hyvillä vanhemmilla, jotka ovat opettaneet hänelle ahkerasti evankeliumia hyvin varhaisesta iästä lähtien. He ovat opettaneet myös, että lähetystyö on suuri siunaus ja etuoikeus, joten hänellä on ollut aina halu tulla lähetysaarnajaksi. Hän sanoo: ”Onhan se ollut suuremoista, kun on ollut niin monta esimerkkiä ja tarinankertojaa.” Perheenjäsenet ovat vaikuttaneet todella paljon siihen, mitä hän ajattee lähetystyöstä. Hän on myös ihailut

lähetysaarnajia, joita on usein nähty Kuosmasten ruokapöydässä, ja huomannut, kuinka paljon iloa ja hienoja kokemuksia he saavat työstään.

Hän valmistautui lähetystyöhön hengellisesti seminaarin ja institutun avulla, mutta etenkin vanhempien panos ja pyhien kirjoitusten tutkiminen oli tärkeätä, ja tietysti kaikki perheillat, perherukoukset jne. Vanhemmat ovat myös opettaneet häntä pienestä pitäen säästämään rahaa, joten hän on säästänyt lähetystyötä varten polvenkorkuisesta lähtien. Lähetystyöhön lähtemistä hänen ei ole koskaan tarvinnut pohdita, koska päätös syntyi jo kauan sitten – melkein kuin itsestään.

Hyvää valmistautumista nimenomaan Espanjan lähetyskentälle oli myös se, että Joonatanin perhe on asunut Boliviassa vuosina 1993–1999, ja koska lapset kävivät espanjankielistä koulua, espanjan kielestä on tullut hänelle lähes kuin toinen äidinkieli.

Joonatanin tiedot Espanjasta ja espanjalaisista ovat karttuneet kuin itsestään, sillä hänen veljensä Samuel palveli muutama vuosi sitten Madridin lähetyskentällä. Hän nauroikin, ettei hänen kutsun saatuaan tarvinnut juuri kysellä kohdemaastaan, sillä Samuel oli jo ehtinyt kertoa niin paljon. Mutta kyseli hän tietenkään tarkemmin lähetyskentistä ja jäsenmääristä ja osasi jo ennen lähtöään kertoa, että 40,5 miljoonan espanjalaisen keskuudessa on jäseniä noin 35 000. Lähetyskenttiä on viisi, ja maassa palvelee noin 700 lähetysaarnajaa. Hän tiesi myös sen, että lähetystyö menee nopeammin eteenpäin eteläamerikkalaisten keskuudessa, koska espanjalaiset eivät ole niin vastaanottavaisia. Mutta hän uskoi, että espanjalaiset ovat mukavia ihmisiä, ja hän opettaa heitä mielellään.

Tulevista kahdesta vuodestaan hän sanoi ennen lähtöään: ”Toivon, että oppisin tuntemaan Jeesusta Kristusta paremmin, että todistukseni

Joonatan Kuosmanen Helsingin 2. seurakunnasta aloitti lähetystyön 11. tammikuuta 2006 Barcelonan lähetyskentällä Espanjassa.

kasvaisi ja että saisin paljon hienoja kokemuksia. Toivon myös, että kehittäisin opettamis- ja johtamistaitojani ja johdattaisin paljon ihmisiä tuntemaan totuutta.” Hän ei pelkää eikä jännitä tulevaisuutta, sillä hän sanoo käyneensä elämänsä aikana läpi jo monia haasteita ja huomanneensa, että kaikkeen löytyy ratkaisu ja keino. Nefin tavoin hän sanoo: ”Minä menen ja teen!” Eikä lähetystyön tekeminen ollut hänelle edes mitenkään uutta. Hän oli jakanut useampia Mormonin kirjoja ja kertonut avoimesti kirkosta ystävilleen. Erityisesti vuosi armeijassa oli hyvää harjoitusta lähetystyötä varten. Nuorukaisesta, joka väitti, että ”oli hauskaa piirtää pelastussuunnitelmaa muiden varusmiesten keskellä!”, on tullut esimerkillinen Herran edustaja. ■

Jaadia vastasi lähetyskutsuun iloisin mielin

Teksti: Moona Metsoila

Jaadia Hilakari Rauman seurakunnasta lähti marraskuussa lähetystyöhön, päämääränään Sofian lähetyskenttä Bulgariassa. Hän tulee opettamaan evankeliumia bulgarian kielellä.

”Olen ensimmäinen perheestäni, joka lähtee lähetystyöhön”, sisar Hilakari kertoo. ”Se, miten päädyin lähtemään lähetystyöhön, oli suora ohje taivaan Isältä. Patriarkallisessa siunauksessani sanottiin, että kun opiskeluni ovat ohi ja tunnen olevani valmis, Herra haluaa minun palvelevan kokoaikaisena lähetysaarnaajana.

Nyt koulut on sitten käyty, ja valmis-
tuin sosionomiksi AMK:sta [ammatti-
korkeakoulu], jonka jälkeen pistin
lähetystyöpaperini menemään.”

Jaadian tunnelmat ennen lähtöä
olivat hyvin moninaiset; jännitti,
mutta samanaikaisesti olo oli inno-
kas ja onnellinen lähetystyöhön
menosta.

”Vähän olivat tunteet pinnassa,
kun tiesi joutuvansa hyvästelemään
lähimmäiset pitkäksi aikaa. Samaan
aikaan ajatukset pyörivät siinä,
miten mahdan oppia bulgarian kie-
len. Olen kuitenkin hyvin luottavai-
nen siitä, että kaikki tulee mene-
mään hyvin ja juuri niin kuin on tar-
koitettu, koska Herra minut halusi
erityisesti kutsua lähetystyöhön.

Odotan innolla sitä, miten
evankeliumi täyttää elämäni aivan
uudella tavalla. Koko suku ja ystä-
väpiiri on ollut minulle vahvana
tukena ja rohkeuden lähteenä.

Aineistot *Liahonan* kotimaansivuille

Kotimaansivuilla voidaan julkaista
Kvaarujen, piirien ja seurakuntien
tapahtumien lisäksi myös kirkkoon ja
jäseniin liittyviä yleistä mielenkiintoa
herättäviä artikkeleita. Runoja tai
muita vastaavia kirjoituksia ei kuiten-
kaan julkaista paitsi osana laajempaa
artikkelia. Artikkelit voi olla myös vain
pelkkä valokuva ja siihen liittyvä
muutamana lauseena ”kuvateksti”.

Artikkeliehdotukset voi lähettää
osoitteella [mirkku.karumo@](mailto:mirkku.karumo@kolumbus.fi)
kolumbus.fi tai postitse osoitteella
Mirkku Karumo, Keltarousku 4,
02730 Espoo.

Jaadia Hilakari Rauman
seurakunnasta aloitti lähetystyön
marraskuussa 2005 Bulgarian
lähetyskentällä.

Lähdin lähetystyöhön tekemään
sitä, mitä Herra minun ikinä haluaa-
kin tekevän”, Jaadia vakuuttaa.

”Sinne mennään eikä meinata,
ja homma hoidetaan kunnialla
kotiin.” ■